

ΕΛΕΝΑ
ΜΠΟΛΟΝΑΣΗ

Ο ΛΥΚΟΣ ΜΕΝΕΙ ΣΗΤΙ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ ΘΡΙΛΕΡ

CRIME

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ο λύκος μένει σπίτι**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Έλενα Μπολονάση
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Άννα Μαράντη
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Τζίνα Γεωργίου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα

© Έλενα Μπολονάση, 2022
© Εικόνες εξωφύλλου: mllejules/Shutterstock Images
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2022

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2022

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-4450-5
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-4451-2

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε. | PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Από το 1979 Publishers since 1979

Έδρα:	Head Office:
Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση	121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Βιβλιοπωλείο:	Bookstore:
Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα	13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550	Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΕΛΕΝΑ ΜΠΟΛΟΝΑΣΗ

Στη μητέρα μου, Λουίζα

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Στέλιος...

Αθήνα 2021

Το σκοτάδι σκίστηκε βίαια από το άνοιγμα της κουρτίνας του υπνοδωματίου. Ο Στέλιος βημάτιζε στην κρεβατοκάμαρα, κάνοντας όσο περισσότερη φασαρία μπορούσε. Με το δεξί του πόδι άρχισε να κλοτσά το διπλό κρεβάτι, σε μια προσπάθεια να ξυπνήσει τη Νίκη που κοιμόταν βαθιά και δεν είχε καταλάβει πως ξημέρωσε. Τρομαγμένη από το τράνταγμα, πετάχτηκε όρθια κι άρχισε να ντύνεται βιαστικά. Ψέλλισε δυο τρεις απολογητικές κουβέντες στον Στέλιο, που όμως δε φαινόταν να την ακούει. Έβγαλε ένα πουκάμισο από την ντουλάπα και το πέταξε με δύναμη στο πρόσωπό της. Εκείνη το μάζεψε χωρίς καθόλου να διαμαρτυρηθεί και πήγε προς το σαλόνι. Έβαλε το σίδερο στην πρίζα και το σιδέρωσε. Πριν καλά καλά τελειώσει το κολλάρισμα του σκληρού γιακά, εκείνος το άρπαξε από τα χέρια της και, καυτό όπως ήταν, το φόρεσε κι έδεσε τα κορδόνια των παπουτσιών του. Είχε πρωινή βάρδια και δεν ήθελε να αργήσει. Κλείνοντας με δύναμη την πόρτα πίσω του, έβγαλε από την τσέπη του παντελονιού τα κλειδιά του και ασφάλισε το σπίτι.

Μόλις η Νίκη άκουσε τον συνηθισμένο ήχο της κλειδαριάς, μάζεψε τη σιδερώστρα και πήγε προς το μπάνιο για να πλυθεί. Δεν είχε προλάβει ούτε να ρίξει λίγο νερό στο πρόσωπό της. Η κύστη της την πίεζε τόσο, που κόντευε να σκάσει.

Το ήξερε όμως πολύ καλά πως προείχε η δουλειά του Στέλιου. Δεν μπορούσε να καθυστερεί εξαιτίας της, και εκείνο το ριγέ πουνκάμισο ήταν το αγαπημένο του. Έπρεπε να του το είχε ετοιμάσει από την προηγούμενη. Έτσι, δε θα αναγκαζόταν να την ξυπνήσει τόσο απότομα. Δούλευε τόσο σκληρά ο καημένος, ήταν πάντα τόσο κουρασμένος και ήταν απολύτως φυσιολογικό να έχει εκνευρισμό. Στη δουλειά όφειλε να είναι ήρεμος, πρόσχαρος, εξυπηρετικός, να κρατάει την πελατεία του. Από τότε που όλοι άρχισαν να χρησιμοποιούν εκείνες τις εφαρμογές για να καλέσουν ταξί, το πρώτο πράγμα που κοιτούσαν ήταν ο οδηγός. Η εμφάνισή του, τα σχόλια από άλλους πελάτες, οι κριτικές στο προφίλ του και τα αστεράκια. Ναι, εκείνα τα αστεράκια ήταν πολύ σημαντικά και η Νίκη το ήξερε. Μια κακή βαθμολογία ήταν αρκετή για να σταματήσουν οι επιβάτες να τον επιλέγουν.

«Και τι σημαίνει αυτό, κυρά μου; Σημαίνει λιγότερα φράγκα. Αλλά πού ξέρεις εσύ από αυτά; Σε έχω εδώ μέσα αρχόντισσα. Έχεις βγει ποτέ στη δουλειά να δεις πώς είναι, να δεις πώς βγαίνει το μεροκάματο;» της εξηγούσε ο Στέλιος της σε κάθε ευκαιρία. Κι εκείνη τον καταλάβαινε. Έπρεπε να τον φροντίζει. Άλλωστε, άλλη δουλειά δεν είχε από το να προσέχει τον άντρα της. Και το σπίτι, έπρεπε να προσέχει και το σπίτι. Θύμωνε πολύ ο Στέλιος αν το σπίτι δεν ήταν καθαρό και τακτικό. Είχε δίκιο όμως, ένας χώρος είναι ο καθρέφτης των ανθρώπων που τον κατοικούν κι εκείνοι ήταν ένα ζευγάρι που, τόσα χρόνια πια, τα είχαν όλα βάλει σε τάξη.

Ο Στέλιος και η Νίκη γνωρίστηκαν όταν εκείνη ακόμη πήγαινε σχολείο, στην τρίτη τάξη του λυκείου. Ψηλή, αδύνατη, μελαχρινή, ξεχώριζε από τα υπόλοιπα κορίτσια, ακριβώς επειδή δεν προσπαθούσε καθόλου να ξεχωρίσει. Τα ρούχα της ήταν πάντα απλά. Ένα φθαρμένο τζιν, μια ζιβάγκο μπλούζα που κάλυπτε σχεδόν όλα τα γυμνά μέρη του σώματός της και κανένα κόσμημα. Ούτε σκουλαρίκια, ούτε ένα δα-

χτυλίδι στα λευκά μακριά δάχτυλά της. Κι όμως, με έναν τροπο μαγικό, πολλά από τα αγόρια της ηλικίας της την κοίταζαν με θαυμασμό, χωρίς, ωστόσο, να προσπαθούν να την πλησιάσουν. Σαν να έδειχνε πως δεν ήταν ποτέ διαθέσιμη, πως δεν είχε αρκετό χρόνο για κανέναν τους, πως δεν την ένοιαζαν το ενδιαφέρον και η προσοχή τους.

Η Νίκη ήταν η μεγαλύτερη από τις τρεις κόρες της οικογένειάς της και περισσότερο νοιαζόταν να φροντίζει τους γονείς της, παρά τον εαυτό της. Μόλις σχόλαγε, έτρεχε στην ταβέρνα του μπαμπά της να βοηθήσει. Έμπαινε στην κουζίνα και μαγείρευε, έπλενε πιάτα, έκοβε λαχανικά, σέρβιρε τους πελάτες χωρίς σταματημό, μέχρι που, από την κούραση, έπεφτε στο κρεβάτι σχεδόν λιπόθυμη. Οι δυο μικρότερες αδελφές της πήγαιναν τις βόλτες τους, ψώνιζαν ρούχα, περνούσαν την ώρα τους με αγόρια, όμως η Νίκη ποτέ δεν τις ζήλευε. Χαιρόταν που βοηθούσε τους γονείς της, αν και καμιά φορά ευχόταν να είχε κι εκείνη ένα κόσμημα, έστω ένα λεπτό χρυσό αλυσιδάκι στο χέρι της ή γύρω από τον αστράγαλό της, όπως ήταν η μόδα της εποχής.

Ένα βράδυ, ο Στέλιος, είκοσι ενός ετών τότε, πήγε για φαγητό μαζί με δύο φίλους του στην ταβέρνα του μπαμπά της Νίκης στην Καλλιθέα. Η Νίκη έκανε λογαριασμούς στο ταμείο και δεν πρόσεξε τους τρεις άντρες που βολεύτηκαν σε ένα γωνιακό τραπέζι. Η ώρα ήταν αρκετά περασμένη και δεν περίμενε πως θα έρχονταν κι άλλοι πελάτες. Για την ακρίβεια, παρακαλούσε να κλείσουν όσο το δυνατόν γρηγορότερα για να μπορέσει να ξεκουραστεί και να λύσει εκείνες τις ασκήσεις των μαθηματικών, που είχε ζητήσει ο καθηγητής της. Σκυμμένη πάνω από τις αποδείξεις, τρόμαξε όταν ο Στέλιος, χτυπώντας τα δυο του δάχτυλα, προσπάθησε να τραβήξει την προσοχή της. Από τότε και κάθε μέρα, όταν σχόλαγε από τη βάρδια με το ταξί, πήγαινε για φαγητό στην ταβέρνα, με παρέα ή και μόνος του. Ευγενικός και γενναιοδωρός, πάντα της

άφηνε κάτι παραπάνω για τον κόπο της, πληρώνοντας τον λογαριασμό, μέχρι που, λίγο καιρό αργότερα, της ζήτησε να βγουν ραντεβού.

«Τι δουλειά έχεις, παιδί μου, με αυτόν, είναι μικρός, ανώριμος. Δεν είναι για σένα».

«Μα... είναι καλός».

«Πού τον ξέρεις;»

«Θα τον πάρω».

«Αν τον πάρεις, μην το μετανιώσεις μετά και γυρίσεις πίσω. Εγώ σε προειδοποίησα», της είπε τότε ο πατέρας της σε μια απέλπιδα προσπάθεια να την αποτρέψει από τον γάμο με τον Στέλιο. Η Νίκη, όμως, ήταν ανένδοτη. Πίστευε πως, ξεφεύγοντας από την ταβέρνα του πατέρα της, θα ζούσε την ελευθερία και την ξεγνοιασιά που είχε στερηθεί.

Ο Στέλιος δεν ήταν ιδιαίτερα κοινωνικός, όμως δεν την ένοιαζε. Της αρκούσε που την πήγαινε έξω για φαγητό, που έκαναν βόλτες με το καινούργιο του μπλε αυτοκίνητο, καμιά φορά και με το ταξί που δούλευε ως υπάλληλος.

Ο γάμος τους έγινε σε κλειστό κύκλο. Ούτε πολλοί φίλοι, ούτε συγγενείς, ούτε τραπέζι και πανηγύρια. Όμως, την πήγε ένα ταξίδι στη Ζάκυνθο. Εκεί θα περνούσαν την εβδομάδα του μέλιτος, που πράγματι ήταν ονειρική κι αξέχαστη. Όπως όλα όσα γίνονται για μία μόνο φορά στη ζωή και τελειώνουν απρόσμενα, απότομα, σαν δυνατή κατραπακιά στο κεφάλι.

Όταν γύρισαν στην Αθήνα, το ίδιο απόγευμα, ο Στέλιος πήρε για τα καλά στα χέρια του τα ηνία του σπιτιού του. Αφέντης κι αρχηγός, είχε επιτέλους τη δύναμη να ελέγχει τη ζωή του. Ποτέ του δεν υπήρξε χαϊδεμένος. Πέρασε πολύ δύσκολα παιδικά χρόνια, χωρίς γονείς να τον φροντίζουν, χωρίς να μπορεί να χαρεί τη ζεστασιά και την ασφάλεια ενός σπιτιού. Ήταν τριών χρόνων όταν βρέθηκε στο ορφανοτροφείο. Δε θυμόταν ούτε τον πατέρα ούτε τη μητέρα του. Για όσες παιδικές αναμνήσεις στερήθηκε, πάλευε να μη χάσει ποτέ ξανά

τίποτα δικό του, τίποτα που του ανήκε. Δύσκολα έκανε σχέσεις ο Στέλιος. Δεν εμπιστευόταν τα κορίτσια της ηλικίας του. Τις έβλεπε να στολίζονται και να βγαίνουν έξω, να γελούν και να χορεύουν κάθε βράδυ με άλλους συνοδούς, και θύμωνε, αγρίευε. Η Νίκη, όμως, έδειχνε κοπέλα σοβαρή, που δε θα του την έκανε με την πρώτη ευκαιρία. Με τη Νίκη αισθανόταν δυνατός, παντοδύναμος, ήταν το προσωπικό του στοίχημα να την κερδίσει και... νίκησε. Η Νίκη είχε γίνει η μητέρα του, η σύζυγος, η μάνα του παιδιού τους, που ήρθε πολύ σύντομα, σχεδόν αμέσως μετά τον γάμο τους.

Ο Ανδρέας ήταν πια ολόκληρος άνδρας. Ψηλός, μελαχρινός, με λευκό δέρμα και μελιά μάτια, έμοιαζε τόσο πολύ στη μητέρα του. Σπούδασε Νομική και έλειπε στην Αγγλία για το μεταπτυχιακό του. Η Νίκη καμάρωνε για τον γιο της, ήταν η αγάπη της, η παρηγοριά της. Δεν περνούσε μέρα που να μην του μιλούσε στο τηλέφωνο. Πάντα με ίντερνετ, για να μη χρεώνει το σταθερό και φωνάζει ο Στέλιος.

«Πάλι μιλάς με τον γιο σου, τι λέτε κάθε μέρα;» της έκανε παρατηρήσεις, αν τύχαινε να την πετύχει με το κινητό στο χέρι.

Γι' αυτό, η Νίκη προσπαθούσε να του μιλά όταν ο Στέλιος έλειπε με το ταξί. Εκείνο το ίδιο ταξί που δούλευε υπάλληλος στα είκοσι ένα του, σε εκείνο παρόεμενε υπάλληλος. *Αν έχει καινούργιο αμάξι στα είκοσι ένα, σε λίγα χρόνια θα έχει δικό του σπίτι, θα έχει δικό του ταξί*, της έλεγαν κάποιοι φίλοι του Στέλιου τον καιρό που την «έψηνε». Τίποτα δεν είχε ο Στέλιος, κι ας είχαν περάσει τόσα χρόνια. Κι εκείνο το αμάξι, το σκούρο μπλε, που στα νιάτα του γυάλιζε και μύριζε αρωματικά, είχε πια χάσει το χρώμα του, έσβηνε στις ανηφόρες κι όταν το καλοκαίρι η ζέστη στην Αθήνα κορυφωνόταν, έβραζε σαν καζάνι της κόλασης, χωρίς κλιματιστικό και με χαλασμένα παράθυρα, που, αν άνοιγαν, ήταν αμφίβολο ότι θα έκλειναν ξανά.

Η Νίκη έκοψε μια φέτα από το μπαγιάτικο ψωμί που είχε απομείνει από την προηγούμενη μέρα. Θα κατέβαινε στον φούρνο να πάρει φρέσκο, αν δεν ήταν κλειδωμένη μέσα και αν ο Στέλιος τής είχε δώσει χρήματα. Αυτά τα «αν» επαναλάμβανε η Νίκη, ώσπου έπειθε τον εαυτό της ότι ήταν ασφαλής στο σπίτι και πως, αν ο Στέλιος δε διπλοκλείδωνε, θα μπορούσε ο καθένας να εισβάλει και να της κάνει κακό. Άλλωστε, δεν είχε να πάει κάπου. Αν χρειαζόταν να φύγει από το σπίτι, θα μπορούσε να του το είχε πει, κι εκείνος, αν το ήξερε, ίσως την άφηνε. Ίσως, μάλιστα, να την πήγαινε με το ταξί. Αλλά δεν είχε να πάει κάπου. Κι αφού δεν είχε να πάει πουθενά και ήταν κλειδωμένη, δε χρειαζόταν χρήματα. Αν είχε ανάγκη, θα της είχε δώσει ο Στέλιος. Εκείνος, άλλωστε, ήταν ο *υπουργός οικονομικών*, όπως έλεγε.

Η Νίκη ξέστανε το ψωμί στον φούρνο, έβαλε λίγο βούτυρο με ζάχαρη και πήγε στο μπάνιο να βρει την εφημερίδα του Στέλιου. Εκεί την άφηνε τα πρωινά της Δευτέρας, όταν τέλειωνε με το διάβασμα. Ήθελε να δει το ένθετο μόδας και να ξεσηκώσει κανένα σχέδιο, από εκείνα που φορούσαν οι διάσημες, δυνατές γυναίκες της τηλεόρασης, της πολιτικής, των γραμμάτων και των τεχνών. Ήθελε να διαλέξει ένα που θα της πήγαινε. Σε λίγο καιρό πλησίαζε η ορκωμοσία του Ανδρέα στο Λονδίνο και κάθε μέρα ονειρευόταν να τον καμαρώσει με την τήβεννό του, να αποφοιτά από το μεγαλύτερο Πανεπιστήμιο της Αγγλίας, ως υπότροφος.

Είχε διάφορα υφάσματα η Νίκη, κάποια από αυτά ήταν φυλαγμένα από την προίκα της, άλλα από ρούχα που της είχαν δώσει και δεν τα φορούσε πια ή δεν της έκαναν. Είχε κληρονομήσει και τη ραπτομηχανή της μητέρας της. Στην αρχή ήταν αδέξια, τρυπούσε τα δάχτυλά της κι οι ραφές σχεδόν ποτέ δεν πετύχαιναν. Έπειτα, ο Ανδρέας της της έφερε κάποια βιβλία και της έδειξε πώς να μαθαίνει να φτιάχνει πατρόν, βλέποντας βίντεο στο διαδίκτυο. Τα χέρια της έπιαναν

κι είχε μεγάλη φαντασία. Θα μπορούσε να είχε γίνει μονί-στρα, τόσο καλά ήταν αυτά που έφτιαχνε έπειτα από σχετι-κά λίγο καιρό. Όμως, ο Στέλιος δεν την άφησε ποτέ να δου-λέψει και δε θα την άφηγε ποτέ.

«Ναι, τώρα που έγινες γριά, εκατό χρόνων, θα πας να δου-λέψεις. Δεν κοιτάς που έχεις σκεβρώσει», της έλεγε για να την αποθαρρύνει, κι ας ήταν σχεδόν συνομήλική του. Κι ας ήταν ακόμη νέα και όμορφη.

Ήταν πραγματικά εντυπωσιακή η Νίκη. Τις λιγοστές φο-ρές που ο Στέλιος αναγκαζόταν να την πάρει κάπου μαζί του, η γυναίκα του ήταν εκείνη που συγκέντρωνε τα βλέμματα, όχι μόνο τα ανδρικά αλλά κι εκείνα των γυναικών.

«Έχεις, ρε μαλάκα, τέτοια γυναίκα και την κρύβεις;»

«Καλά, τι σου βρήκε και σε πήρε, τόσο ωραία γυναίκα!» τον πείραζαν τάχα οι συνάδελφοι.

Και πράγματι, ο Στέλιος ήξερε πως ήταν λίγος δίπλα της. Όχι γιατί δεν ήταν αρκετά όμορφος, αν και είχε εμφανώς πά-ρει βάρος τα τελευταία χρόνια και η Νίκη τού έριχνε πόντους στο ύψος.

«Ας ήσουν κι εσύ τόσες ώρες καθισμένη στο ταξί, και θα σου έλεγα αν θα έκανες κοιλιά», της φώναζε, εκνευρισμένος, καθώς πίεζε το σημάδι που είχε κάτω από το μάτι του για να ηρεμήσει.

«Μπορούμε να πηγαίνουμε για περπάτημα, θα κάνει κα-λό και στους δυο μας».

«Δεν έχω την ξεκούρασή σου να τρέχω εδώ κι εκεί, Νίκη. Καλά κάθεσαι στο σπιτάκι σου και τα έχεις όλα έτοιμα. Μα-κάρη να καθόμουνα κι εγώ και να μου τα έφερναν όλα στα χέρια».

«Μα κι εγώ δεν κάθομαι, όλη μέρα κάνω δουλειές, μαγει-ρεύω...»

«Σκοτώνεσαι. Σπιτάκι σου, ούτε να βγεις έξω στο κρύο, στη ζέστη...»

Την καλοσύνη που είχε η Νίκη στην καρδιά της, εκείνη ζήλευε. Κι αντί η αγάπη της να τον μερεύει, όλο και από το στόμα του εκτόξευε πικρό δηλητήριο.

«Από τότε που έφυγε και ο γιος σου για τα μεγαλεία, τι έχεις να κάνεις;»

Εκείνη δε μιλούσε, δεν είχε νόημα να κάνει ξανά και ξανά την ίδια συζήτηση και δεν της άρεσε να ακούει άσχημα λόγια για τον Ανδρέα. Κάθε φορά που ο Στέλιος κατηγορούσε τον γιο τους, σηκωνόταν και έφευγε από το δωμάτιο. *Και τι έπρεπε να κάνει το παιδί, να μείνει στην Ελλάδα να βλέπει και να ζει αυτή την κατάσταση;*

Τα έβλεπε ο Ανδρέας όλα, από μικρός. Ήταν ξύπνιο παιδί. Πόσες φορές είχε πει στη μάνα του: «Μαμά, σε παρακαλώ, πάμε να φύγουμε από εδώ. Δεν τον θέλω. Συνέχεια μας βρίζει, ποτέ δεν έχει να πει τίποτα καλό. Ούτε μια φορά δεν έχει έρθει στο σχολείο μου. Δε μας αγαπάει».

«Πώς θα τον αφήσουμε, παιδί μου; Πατέρας σου είναι».

«Τέρας είναι. Κι αν σε χτυπήσει ξανά, εγώ θα φύγω από το σπίτι».

«Δε με χτυπάει, αγόρι μου, είναι λίγο οξύθυμος. Όλοι οι άντρες έτσι είναι. Κουράζεται πάρα πολύ και μην ξεχνάς...»

«Μην αρχίσεις πάλι για τα παιδικά του χρόνια στο ορφανοτροφείο! Εμείς θα την πληρώνουμε;»

Με τα χρόνια, ο Ανδρέας σταμάτησε να την παρακαλεί να φύγουν από το σπίτι. Είχε καταλάβει πως εκεί ήταν η μοίρα της μάνας του και δε θα μπορούσε να κάνει τίποτα γι' αυτό. Όμως, δε σκόπευε να μείνει για πολύ κοντά τους. Μόλις τέλειωσε το λύκειο, έφυγε για σπουδές στην Κομοτηνή. Σκόπιμα δεν ήθελε να περάσει στην Αθήνα.

«Δεν έχεις να πας πουθενά, εγώ δε θα πληρώνω μια ζωή. Να βγεις στο μεροκάματο», του είπε τότε ο πατέρας του. Κι ο Ανδρέας βγήκε στο μεροκάματο. Όχι όμως κοντά τους, πήγε στην Κομοτηνή και δούλεψε σε δυο δουλειές για να τα

βγάλει πέρα με τις σπουδές του, αλλά από τον πατέρα του δε ζήτησε ποτέ του ούτε ένα ευρώ.

«Μάνα, έλα μαζί μου στην Κομοτηνή. Έστω, λίγες μέρες», έλεγε στη Νίκη.

Εκείνη όμως ήταν πάντα ανένδοτη. «Δεν μπορώ να τον αφήσω. Τι θα τρώει, ποιος θα του σιδερώνει... Δεν μπορεί μόνος του, αγόρι μου».

Τον τελευταίο, όμως, καιρό η Νίκη το είχε πάρει απόφαση. Θα πήγαινε στην Αγγλία να δει τον γιο της, να παρακολουθήσει την ορκωμοσία για το μεταπτυχιακό του. Έβγαλε ένα μπλοκ και βάλθηκε να σχεδιάζει το φόρεμα που θα φορούσε εκείνη την ημέρα. Δεν ήταν σίγουρη αν θα ήταν πρωί, ή απόγευμα, ή βράδυ. Ότι και να ήταν, είχε ήδη διαλέξει χρώμα. Θα ήταν ένα βαθύ αριστοκρατικό μπλε, όπως αυτό που αντικρίζουν τα πουλιά, όταν ταξιδεύουν πάνω από τους πιο βαθιούς ωκεανούς. Έτσι ονειρευόταν το ταξίδι της με το αεροπλάνο. Πάνω από θάλασσες, βουνά, ηπείρους, ήθελε να νιώσει την αίσθηση του να βρίσκεται ψηλά, πάνω από όλα όσα την κρατούσαν δεμένη με μια βαριά αλυσίδα στην καθημερινότητα. Δεν είχε μπει ποτέ σε αεροσκάφος και η ιδέα την τρώαζε λίγο, όμως είχε αυτή τη γλυκιά αγωνία της προμονής για το άγνωστο. Είχε κάτι να περιμένει.

Το ασανσέρ έφτασε στον τρίτο κι όπως σταμάτησε, ακούστηκε ένας θόρυβος μέσα στην εκκωφαντική ησυχία. Η ώρα ήταν πέντε ακριβώς. Ο Στέλιος δεν αργούσε ποτέ ούτε λεπτό. Έβαλε το κλειδί στην κλειδαριά και η βαριά πόρτα, έπειτα από λίγο, άνοιξε με έναν συρτό ήχο. Η Νίκη σηκώθηκε από τον καναπέ να τον καλωσορίσει. Από την όψη του προσώπου του, μπορούσε να καταλάβει αν είχε κυλήσει ομαλά η μέρα του στη δουλειά ή αν κάποιος πελάτης τον είχε εκνευρίσει. Τη μέρα εκείνη, ο Στέλιος έφτασε φανερά οργισμένος. Κρατούσε στα χέρια τον λογαριασμό παροχής ρεύματος, ανοιγμένο. Χτύπησε δυνατά την πόρτα για να κλείσει πίσω του.

«Ήρθες, αγάπη μου; Τι κάνεις;»

«Καταραμένος είμαι, καταραμένος. Σαν σκυλί δουλεύω για να πληρώνω λογαριασμούς! Διακόσια ευρώ ρεύμα; Διακόσια ευρώ; Με τα πλυντήρια και τον φούρνο κάθε μέρα πώς να μη φουσκώνεις τους λογαριασμούς;»

Ο Στέλιος άρχισε να βρίζει θεούς και δαίμονες, καθώς πήγαινε προς το μπάνιο. Είδε το φως του θερμοσίφωνα αναμμένο και, βάζοντας όλη του τη δύναμη για να ανοίξει το πορτάκι από τον πίνακα του ρεύματος, του έμεινε στα χέρια. Έγινε κατακόκκινος από τα νεύρα του.

«Πόσες ώρες το έχεις αναμμένο αυτό; Πόσες ώρες, γαμώ;»

«Για σένα το άναψα πριν από λίγο, για να κάνεις μπάνιο», ακούστηκε η φωνή της Νίκης να σβήνει πίσω από την κλειστή πόρτα του μπάνιου.

Πήγε προς την κουζίνα να του ετοιμάσει το φαγητό. Δεν είχε διάθεση ν' ακούει πάλι τις φωνές του. Σέρβιρε το πιάτο του και το άφησε μέσα στον φούρνο για να μην κρυώσει. Ακόμη κι αυτό ήταν ένα κομμάτι της καθημερινότητάς της, της δικής της ρουτίνας. Σε λίγο, ο Στέλιος θα έπεφτε για ύπνο στο κρεβάτι του κι εκείνη θα έμενε ξανά μονάχη, πλάι σε μια λάμπα χαμηλής κατανάλωσης ρεύματος, να ακούει μουσική στο ραδιόφωνο.

«Δε θα καίμε ρεύμα, επειδή εσύ είσαι βρικόλακας. Αλλά πού να κουραστείς όταν κάθεσαι όλη μέρα! Αλίμονο από εμάς», έλεγε και ξανάλεγε γεμάτος οργή.

Το επόμενο πρωί, ο Στέλιος ξύπνησε με δυνατό πονοκέφαλο. Άνοιξε με δυσκολία τα μάτια του και έσπρωξε τη Νίκη να σηκωθεί να του φτιάξει καφέ και να φέρει καμιά ασπιρίνη. Τον έπιαναν συχνά ημικρανίες, πολύ συχνά, καμιά φορά ίσως και δύο φορές μέσα στην ίδια εβδομάδα. *Νεύρα και άγχος*, είχε πει ο γιατρός, εξετάζοντας προσεκτικά τη μαγνητική του Στέλιου. Στην αρχή, κάθε φορά που πονούσε, έμενε στο κρεβάτι, από φόβο πως κάτι κακό θα του συνέβαινε. Σχε-

δόν έναν χρόνο μετά τη διάγνωση, είχε πια συνηθίσει τους πονοκεφάλους και πια δεν ανησυχούσε για δαύτους.

Ντύθηκε με δυσκολία, πήρε κάτι μαζί του για να φάει αργότερα και πήγε προς την έξοδο.

«Άκου να μην πάω στη δουλειά! Λες κι είναι καιρός να χάνουμε μεροκάματα», μονολογούσε καθώς έκλεινε πίσω του την εξώπορτα.

Η Νίκη περιμένε να ακούσει τον ήχο από το κλειδί να γυρίζει, πιστοποιώντας τον εγκλεισμό της, όμως δεν άκουσε τίποτα. Πλησίασε στο ματάκι της πόρτας για να δει αν ο Στέλιος ήταν ακόμη εκεί, όμως το ασανσέρ είχε ήδη κατέβει. Τρέχοντας στο μπαλκόνι, τον είδε να ανοίγει την πόρτα από το ταξί του. Έκανε ένα βήμα πίσω, από φόβο μη σηκώσει ψηλά το κεφάλι του και καταλάβει πως τον παρατηρούσε. Η μηχανή του ταξί πήρε μπροστά και ο χαρακτηριστικός ήχος του πετρελαιοκίνητου οχήματος έφτασε μέχρι τ' αυτιά της.

Διστακτικά, η Νίκη πήγε προς την εξώπορτα. *Μάλλον δεν άκουσα καλά, φυσικά και κλείδωσε, δεν ξεχνάει ποτέ να κλειδώσει, σκεφτόταν καθώς τα ακροδάχτυλά της άγγιζαν το χειρούλι της πόρτας και διστακτικά ασκούσαν όλο και μεγαλύτερη πίεση.* Όχι μεγάλη, τόση όση χρειαζόταν για να δοκιμάσει αν ήταν ανοιχτά. Η βαριά σιδερένια πόρτα έκανε ένα δυνατό «κλακ» κι απασφάλισε. Η Νίκη έμεινε να κοιτάζει το βάθος του διαδρόμου, που οδηγούσε στο ασανσέρ και στην ελικοειδή σκάλα. Μόλις λίγα βήματα μακριά από την ελευθερία της.

Βασίλης...

Αθήνα 2021

Ο Βασίλης στεκόταν υπομονετικά έξω από την πόρτα. Από το βάθος, μια γυναικεία φωνή τού ζητούσε να περιμένει μισό λεπτό. Διόρθωσε με το ένα χέρι το λευκό κασκέτο του και σκούπισε τον ιδρώτα, που κυλούσε από τις φαβορίτες του. Η ζέστη ήταν αποπνικτική εκείνες τις μέρες και ο καυτός αέρας πάνω στο μηχανάκι τον χτυπούσε αλύπητα, σε όλο του το οχτάωρο. Ήταν πολύ αδύνατος και τον τελευταίο καιρό είχε χάσει ακόμη περισσότερο βάρος.

Η πόρτα άνοιξε και εμφανίστηκε η Σοφία, πρόχειρα τυλιγμένη σε μια αέρινη σομόν ρόμπα, που άφηνε ακάλυπτο το μπούστο της. Πιο κοντός όπως ήταν, το βλέμμα του Βασίλη καρφώθηκε κατευθείαν εκεί. Έμεινε να το κοιτάζει για κλάσμα του δευτερολέπτου κι απότομα απέστρεψε τη ματιά του με ντροπή. Μια ανάσα δροσιάς από τη χαμηλή θερμοκρασία του κλιματιστικού μέσα στο σπίτι έφτασε μέχρι το πρόσωπο του Βασίλη, βοηθώντας τον να αναπνεύσει βαθιά.

«Η κυρία Σοφία Βρεττού;»

«Η ίδια, συγγνώμη που περιμένατε».

«Δεν πειράζει, είναι αντικαταβολή, δεκαοκτώ ευρώ και σαράντα λεπτά».

Η Σοφία απομακρύνθηκε προς τα μέσα δωμάτια, αφήνοντας τον Βασίλη στην είσοδο να περιεργάζεται ενοχικά το μι-

νιμαλιστικό σαλόνι της. Τα έπιπλα, οι τοίχοι, όλα σε αποχρώσεις του λευκού και του γκριζου. Μια βιβλιοθήκη με περισσότερες φωτογραφίες απ' ό,τι βιβλία. Ξεχώρισε αμέσως τη μορφή της γυναίκας που του είχε μόλις πριν από λίγο ανοίξει την πόρτα. Ήταν η ίδια σε διάφορα μέρη, σε διάφορες πόλεις, όμως σε όλες στην αγκαλιά του ίδιου μελαχρινού άντρα. Ήταν κι εκείνη μελαχρινή. Σίγουρα έδειχναν ταιριαστοί.

Η Σοφία επέστρεψε με ένα χαρτονόμισμα των είκοσι ευρώ και του είπε να κρατήσει τα ρέστα. Έμεινε με τα χέρια της ανοιχτά να περιμένει τον Βασίλη να της δώσει το πακέτο, που έμενε κολλημένο στην παλάμη του σαν προέκτασή της. Πρώτη φορά στη ζωή του έβλεπε μια τόσο όμορφη κοπέλα. Η Σοφία, από την άλλη, κάθε μέρα περίμενε τουλάχιστον έναν υπάλληλο εταιρείας ταχυμεταφορών. Ψώνιζε πολύ συχνά από το διαδίκτυο, παρόλο που ξόδευε και στα μαγαζιά ατέλειωτες ώρες.

Ο Βασίλης έβαλε στην τσέπη τα χρήματα και ανέβηκε στο μηχανάκι του. Κοιτάζοντας τον πλοηγό του, έψαχνε τη διεύθυνση για το επόμενο δέμα που έπρεπε να παραδώσει. Ο ιδρώτας του συνέχιζε να ποτίζει το κόκκινο μπλουζάκι με το λογότυπο της εταιρείας όπου δούλευε. Για έναν ανεξήγητο λόγο, ένιωθε λιγότερο μόνος και χαμογέλασε με την εικόνα της Σοφίας στη σκέψη του. *Εκείνη δεν ξέρει το όνομά μου, εγώ, όμως, ξέρω το δικό της.*

Το βράδυ στο σπίτι του, ο Βασίλης είχε παρέα. Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Δάνης ερχόταν να φάνε μαζί και να πιούνε κανένα ποτό. Ήταν φίλοι από μικρά παιδιά κι έκαναν τα πάντα μαζί. Μόνο για κάποια χρόνια αναγκάστηκε ο Βασίλης να τον αποχωριστεί, όταν βρέθηκε στο ορφανοτροφείο. Η έλλειψη της καθημερινής τους επαφής τού κόστισε τόσο πολύ, που δυσκολευόταν να κάνει νέους φίλους. Παρόλο που δεν έμοιαζαν σε τίποτα, ο Βασίλης πάντα έβλεπε τον Δάνη σαν τον μεγάλο του αδελφό. Ήταν ψηλός, γεροδεμένος,

πάντα καλοντυμένος και πολύ δημοφιλής με τις γυναίκες. Ότι, δηλαδή, δεν ήταν ο Βασίλης.

Ο Δάνης μόλις είχε σχολάσει από την εταιρεία όπου εργαζόταν και φορούσε ακόμη τα ρούχα της δουλειάς. Ένα μπεζ λινό κοστούμι και λευκό πουκάμισο. Με μια κίνηση, πέταξε το σακάκι και ξέλυσε τη γραβάτα του. Σηκώθηκε κι έβαλε μόνος του ένα ποτήρι τζιν.

«Πάντως, ρε φίλε, είσαι μεγάλος μαλάκας. Έσκασε τέτοιο κομμάτι, ημίγυμνο, κι εσύ κώλωσες;»

«Παντρεμένη, μάλλον, είδα φωτογραφίες με έναν τύπο».

«Ε, και; Σ' τα πέταξε ή όχι μες στα μούτρα;»

«Κοιμόταν η κοπέλα», απάντησε ο Βασίλης, που είχε αρχίσει να εκνευρίζεται από τον αλαζονικό τόνο του Δάνη.

«Τις ξέρω κάτι τέτοιες, τα θέλουν».

«Έλα, κόφ' το τώρα. Θα ξαναπάω κάποια στιγμή, πάντως. Έχει συχνά δέματα, το είδα στον υπολογιστή».

«Βρες μια ευκαιρία, ρε. Μπες σπίτι, ζήτα ένα νερό, ένα κάτι».

«Ξεκόλλα, ποια γυναίκα βάζει σπίτι έναν άγνωστο;»

«Είσαι μεγάλη κότα... Κο κο κοοοοο!»

Ο Δάνης συνέχισε, σε περιπαικτικό τόνο, να γελάει και να προκαλεί τον Βασίλη, φτάνοντάς τον στα όριά του. Ήξερε πολύ καλά ότι ο Δάνης μιλούσε πάντα με την αυτοπεποίθηση που του έδιναν οι αμέτρητες κατακτήσεις του. Μπορούσε να έχει όποια γυναίκα ήθελε, χωρίς δυσκολία. Ήταν πάντα σαν να εφάρμοζε δύο τρία συγκεκριμένα βήματα και με έναν μαγικό τρόπο καμιά δεν μπορούσε να του αντισταθεί. Από την άλλη, ο Βασίλης ήταν αδέξιος, αμήχανος, ίσως και λίγο άτυχος. Είχε πολλά χρόνια να κοιμηθεί με γυναίκα και του ήταν πολύ δύσκολο να τις πλησιάσει. Η ευκολία που τα παρουσίαζε όλα ο Δάνης τον θύμωνε, τον έκανε να βλέπει καθαρά τη δική του δυσκολία, τους φόβους και την ανικανότητά του, όπως πίστευε.

Ο Δάνης συνέχισε να πειράζει τον Βασίλη, ώσπου εκείνος, αγανακτισμένος, σηκώθηκε από τον καναπέ και όρμησε πάνω στον γεροδεμένο φίλο του, με όλη του τη δύναμη. Παρά το ότι ήταν μικρόσωμος, με τη μανία που τον είχε πιάσει, κόντεψε να τον ρίξει κάτω. Ο Δάνης δεν αντιδρούσε, μόνο κρατιόταν από τον τοίχο για να μην πέσει. Ο Βασίλης συνέχιζε να τον χτυπά με γροθιές, κι όμως ήταν σαν να μην μπορούσε να τον πονέσει, σαν κανέναν να μην τον άγγιζε, σαν να μην ένιωθε απολύτως τίποτα. Με μια απότομη κίνηση έσπρωξε τον Βασίλη και τον έριξε στο πάτωμα, κοιτάζοντάς τον με ένα βλέμμα απαξίωσης κι αηδίας.

«Ανίκανε», είπε γελώντας, «είσαι τελειώς ανίκανος».

Ο Δάνης άνοιξε την εξώπορτα κι έφυγε από το σπίτι του Βασίλη, αφήνοντάς τον στο πάτωμα, λαχανιασμένο.

«Το σακάκι σου, Δάνη, ξέχασες το σακάκι σου».

Η πόρτα ήδη χτυπούσε με δύναμη κι έκλεινε πίσω από τη μυώδη φιγούρα του Δάνη, που χανόταν στον διάδρομο του ορόφου. Ο Βασίλης έμεινε μόνος στον καναπέ, να κοιτάζει τον χώρο, σαν να τον παρατηρούσε για πρώτη φορά στη ζωή του.

Στους τοίχους δεν υπήρχε τίποτα, ούτε ένα κάδρο, ούτε μια φωτογραφία. Το γαριασμένο λευκό στα πολυκαιρισμένα ντουβάκια έδινε μια εικόνα νοσοκομείου περισσότερο, παρά σπιτιού. Έμενε εκεί τουλάχιστον δέκα χρόνια και δεν είχε κάνει ποτέ καμιά αλλαγή. Ο καναπές του, ένας σε γκριζό χρώμα, που είχε βρει σε ένα παλαιοπωλείο στο κέντρο της Αθήνας, ήταν ολόιδιος με αυτόν που είχε στο πατρικό του σπίτι. Σε εκείνο το σπίτι όπου έζησε μέχρι τα έξι του χρόνια και που, όταν πια πέθανε ο πατέρας του, κατέληξε στο δημόσιο για τα υπέρογκα χρέη του *γέρου του*. Δεν τον ένοιαζε να αποκτήσει άλλα έπιπλα. Άλλωστε, το μικρό διαμέρισμα που νοίκιαζε δε χωρούσε και πολλά. Εκείνος ο καναπές ήταν αρκετός. Κι ας ήταν γκριζός με λεκέδες στην ταπετσαρία του.

Εκεί αποκοιμήθηκε σχεδόν αμέσως, ζαλισμένος από το ποτήρι τζιν, που είχε αδειάσει μονορούφι, μόλις έφυγε ο Δάνης.

Την επόμενη μέρα, ο Βασίλης είχε ρεπό. Πήρε το πράσινο, δεκαπενταετίας, Φορντ αμάξι του και πάρακαρε κάτω από το σπίτι της Σοφίας. Ήταν απόγευμα και, παρόλο που είχε ανοιχτά όλα τα παράθυρα, η θερμοκρασία μέσα στην καμπίνα του αυτοκινήτου ανέβαινε όλο και περισσότερη. Πρέπει να περίμενε τουλάχιστον δύο ώρες, όταν εκείνη βγήκε από την είσοδο της πολυκατοικίας, φορώντας ένα λευκό αέρινο φόρεμα. Πλησίασε ένα κόκκινο καλογουλισμένο καινούργιο αυτοκίνητο, ξεκλείδωσε και μπήκε στο εσωτερικό του. Ο Βασίλης, διατηρώντας απόσταση ασφαλείας, την ακολουθούσε με το δικό του. Οδηγώντας προς την παραλιακή, σκεφτόταν συνεχώς τον καβγά του με τον Δάνη. Έπιασε το κινητό του και του έστειλε ένα μήνυμα. Έπρεπε να του ζητήσει συγγνώμη που του επιτέθηκε το προηγούμενο βράδυ, έπρεπε να του μιλήσει το συντομότερο.

Η Σοφία σταμάτησε μπροστά σε ένα μπαράκι και βγήκε από το αυτοκίνητο. Εκεί την περίμεναν δύο φίλες της και όλες μαζί μπήκαν στο μαγαζί για να διασκεδάσουν. Ο Βασίλης προχώρησε πίσω από ένα δέντρο, σε ένα σημείο όπου δεν είχε πολύ κόσμο, και άφησε το αυτοκίνητό του. Από το μπαράκι ακουγόταν η δυνατή μουσική, σπάζοντας την ησυχία της νύχτας. Ο Βασίλης πλησίασε προς την είσοδο και κοινοστάθηκε. Δεν άντεχε τους δυνατούς θορύβους. Έβαλε τα χέρια του στα αυτιά του και τα πίεσε με δύναμη. Μέσα στο κεφάλι του, επαναλαμβανόταν υπόκωφα η φράση του Δάνη: «Είσαι ανίκανος. Είσαι τελείως ανίκανος».

Πήρε φόρα και κλότσησε μια πέτρα με θυμό. Με ανάσα κομμένη, μπήκε στο μπαρ. Στην αρχή ένιωσε πως όλα γύρω του γύριζαν, όμως λίγα δευτερόλεπτα αργότερα άρχισε να συνηθίζει. Η Σοφία με τις δύο φίλες της κάθονταν σε ένα τραπέζι και από δίπλα δύο νεαροί τις κοιτούσαν επίμονα.

Κοίτα κάτι μαλάκες, σκεφτόταν ο Βασίλης, την ώρα που πήγαινε να πάρει ένα ποτό. Μέχρι να του ετοιμάσουν το τζιν τόνικ που είχε παραγγείλει, εμφανίστηκε και ο Δάνης. Είχε λάβει το μήνυμα του Βασίλη και ποτέ δεν έλεγε όχι σε μια ξαφνική βραδινή έξοδο. Κάθισε πλάι στον Βασίλη και άρχισε να τον πειράζει, σαν να μην είχε συμβεί τίποτα μεταξύ τους. Έτσι γινόταν πάντα, από όταν ήταν παιδιά. Μάλωναν και τα έβρισκαν, τη μια στιγμή χτυπιούνταν και την άλλη έπαιζαν μαζί, σαν αληθινά αδέρφια. Είχαν κι οι δυο ακόμη κάτι κοινό. Είχαν και οι δύο χάσει τις μητέρες τους και μεγάλωναν με τους πατεράδες τους από μικρή ηλικία. Αυτό τους είχε δέσει με έναν τρόπο, όπου καμιά παρεξήγηση δεν μπορούσε να τους χωρίσει.

Ο Βασίλης δε σταματούσε να παρατηρεί τη Σοφία, που μόλις είχε πει το δεύτερο ποτό της και χόρευε, ζαλισμένη πια, μαζί με τις φίλες της.

«Τράβα κάνε καμιά κίνηση, ρε, αφού σε βλέπω πώς την καρφώνεις».

«Η παντρεμένη είναι», του είπε με απογοήτευση στον τόνο της φωνής του ο Βασίλης.

«Και σε φάση αναπαραγωγής βλέπω. Κοίτα πώς το κουνάει».

Ο Βασίλης εκνευρίστηκε με τον Δάνη κι αφήνοντας στον πάγκο το ποτό του, πήγε προς την τουαλέτα. Περνώντας ακριβώς δίπλα από τη Σοφία, ένωσε το άρωμά της να τον διαπερνά και να τον ζαλίζει. Άνοιξε τη βρύση κι έβαλε το κεφάλι του κάτω από το παγωμένο νερό. Χοντρές σταγόνες έπεσαν πάνω στο λευκό του πουκάμισο. Με μηχανικές κινήσεις, προσπάθησε να φτιάξει τα μαλλιά του, που είχαν μουνσκέψει. Έμεινε να κοιτά τον εαυτό του στον καθρέφτη, σαν υπνωτισμένος.

Ο Δάνης, έπειτα από δύο ποτά, άφησε το μπαρ για να ψάξει τον φίλο του που καθυστερούσε. Μόλις όμως κοίταξε τη

Σοφία, κοντοστάθηκε. Φόρεσε το βλέμμα και το χαμόγελο της αυτοπεποίθησης, που ήξερε ότι τον έκαναν γοητευτικό, κι άρχισε να λικνίζεται μπροστά της. Με ένα φευγαλέο άγγιγμα στο χέρι της, την τράβηξε προς το μέρος του. Χορεύοντας πρόσωπο με πρόσωπο, περίτεχνα, κατάφερε να την απομακρύνει από τις φίλες της.

«Πάμε έξω να κάνουμε ένα τσιγάρο με ησυχία;»

Η Σοφία έδειξε να ξαφνιάζεται από την πρόταση του άγνωστου άντρα και ασυναίσθητα άγγιξε με τα ακροδάχτυλά της τη βέρα της. Προτού προλάβει να αρνηθεί ευγενικά, ο Δάνης, διαβάζοντας την ενοχή στα μάτια της, ακούμπησε την παλάμη του στη μέση της και την καθησύχασε πως ήταν *μόνο για ένα τσιγάρο*.

Ακουμπισμένοι σε έναν κάδο ανακύκλωσης, ο Δάνης και η Σοφία κάπνιζαν νωχελικά. Είχε μια περίεργη υγρασία εκείνο το βράδυ και η ζέστη γινόταν αφόρητη. Ο Δάνης γύρισε προς τη Σοφία κι έκανε να την αγκαλιάσει. Μπροστά στην άρνησή της, η όψη του άλλαξε. Το γοητευτικό, χαμογελαστό πρόσωπό του αγρίεψε και τα τρυφερά του χέρια έγιναν σιδερένιες τανάλιες γύρω από τα μπράτσα της. Βίαια, έκλειψε μακρινά φιλιά από τα χείλη της, αγνοώντας τις δαγκωματιές που του κατάφερε, κάθε φορά που η ανάσα του μπλεκόταν με τη δική της. Η Σοφία ένιωθε αηδία. Τον έσπρωχνε για να κάνει εμετό. Στη θέαση του δύσοσμου πηχτού περιεχομένου του στομάχου της επάνω στα ρούχα του, ο Δάνης άστραψε από οργή. Περνώντας το χέρι του κάτω από τη φούστα της, έσκισε το εσώρουχο που εμπόδιζε αυτό που είχε εξαρχής στο μυαλό του, από την πρώτη κιόλας στιγμή που την είχε αντικρίσει. Την ήθελε δική του. Η Σοφία έκανε να φωνάξει, όμως εκείνος της έκλεισε το στόμα και με μια απότομη κίνηση τη γύρισε πλάτη και την κόλλησε επάνω στον κάδο της ανακύκλωσης. Τη στιγμή που κατέβαζε το παντελόνι του, ο Βασίλης εμφανίστηκε από την πόρτα του μπαρ, ανήσυχος που ο

Δάνης ήταν εξαφανισμένος. Με μια γρήγορη ματιά τριγύρω, το βλέμμα του καρφώθηκε στην εικόνα του καλύτερου του φίλου να προσπαθεί να βιάσει την κοπέλα που του άρεσε. Ήταν βέβαιος, ήταν η Σοφία.

Ο Βασίλης όρμησε πάνω στον Δάνη και με γροθιές πάλευε να τον σταματήσει. Η σωματική του δύναμη, όμως, δεν τον βοηθούσε. Ο Δάνης για ακόμη μια φορά έστεκε σχεδόν ανεπηρέαστος από τα χτυπήματα, ενώ πια είχε καταφέρει να κατεβάσει και το σλιπ του. Γελούσε μεθυσμένος από το αλκοόλ και την υπερένταση.

«Άσε, ρε μαλάκα, να τελειώσω και μετά παίζεις κι εσύ σειρά», είπε, εξοργίζοντας ακόμη περισσότερο τον Βασίλη, που στην αίσθηση της ανικανότητάς του να βοηθήσει την κοπέλα έδειχνε πια να παραληρεί.

«Αφησέ την! Άσ' τη σου λέω!» ούρλιαζε κλαίγοντας.

Ο Δάνης, σχεδόν χωρίς καμιά έκφραση στο πρόσωπό του, θέλησε να τον απειλήσει για να καταφέρει να ολοκληρώσει τη δουλειά του. Έσκυψε ελαφρώς, έβγαλε ένα περιστροφικό και το κόλλησε στον κρόταφο του Βασίλη, που δεν αντιλήφθηκε τον κίνδυνο και συνέχισε να παλεύει με όλες του τις δυνάμεις για να ρίξει κάτω τον Δάνη. Προσπαθώντας να αρπάξει το όπλο, αυτό εκπυρσοκρότησε και ένας πυροβολισμός ανάμεσα στις υπόκωφες μουσικές του μπαρ έσβησε τις φωνές από τους διαπληκτισμούς τους.

«Τι έκανες;»

«Τι κάναμε. Δεν το έκανα μόνος μου».

Ο Βασίλης άρχισε να τρέμει. Έφερε για άλλη μια φορά τα χέρια του στο κεφάλι του και άρχισε να πιέζει με τις παλάμες τα αυτιά του, αγωνιώντας να σταματήσει τις σειρήνες που σφυροκοπούσαν τα μυαλά του. Σφάλισε τα βλέφαρά του με δύναμη για να αποφύγει την αποτρόπαια εικόνα του Δάνη, ο οποίος είχε σκύψει πάνω στο νεκρό σώμα της Σοφίας και ικανοποιούσε αγόρταγα τις ορέξεις του. Δεν τον εμπόδιζε η

λίμνη αίματος που πότιζε το λευκό του πουκάμισο. Μόλις τελείωσε, σήκωσε το παντελόνι του και πλησίασε τον Βασίλη που είχε μείνει στην ίδια θέση, γονατισμένος στο χώμα.

«Άσε την κλάψα και σήκω να την ξεφορτωθούμε», είπε ο Δάνης κλοτσώντας τον Βασίλη για να συνέλθει. Με γρήγορες αποφασιστικές κινήσεις, άρπαξε τη Σοφία που κειτόταν επάνω στον κάδο, χωρίς ίχνος ζωής πια στο εικοσιπεντάχρονο κορμί της. Τη φορτώθηκε στην πλάτη του και ζήτησε από τον Βασίλη τα κλειδιά του αυτοκινήτου του για να τη μεταφέρουν. Άνοιξε το πορτμπαγκάζ, έριξε μέσα το άλλοτε ολοζώντανο κορίτσι με χαρακτηριστική απάθεια και κάθισε στη θέση του οδηγού.

«Εγώ θα οδηγήσω, εσύ τα 'χεις παίξει», γύρισε με ύφος υποτιμητικό στον Βασίλη, ο οποίος έδειχνε να μην μπορεί να συνειδητοποιήσει τι συνέβαινε. Μόνο ακολουθούσε πιστά τις οδηγίες του Δάνη, κρατώντας σφιχτά μια σχεδόν μισοπεθαμένη ελπίδα πως, όταν άνοιγε διάπλατα τα μάτια του, θα είχε ξυπνήσει από έναν ζοφερό εφιάλτη.

Ο Δάνης οδηγούσε για περίπου μισή ώρα, που στον Βασίλη φάνηκε πως είχε τόση διάρκεια όσο ένα ταξίδι προς την κόλαση με επιστροφή. *Άραγε είναι αυτή η χειρότερη κόλαση;* σκεφτόταν, καθώς ένα αποπνικτικό υγρό αεράκι χτυπούσε το πρόσωπό του από το ορθάνοιχτο παράθυρο. Στον θαμπό καθρέφτη του αυτοκινήτου μπορούσε να διακρίνει το είδωλό του, όμως δεν αναγνώριζε τον εαυτό του. Η μορφή που αντίκριζε σε τίποτα δεν του θύμιζε εκείνον τον ίδιο. Έπειτα έκλεινε για λίγο τα μάτια και η εικόνα ξεκαθάριζε.

Από ένα σημείο κι έπειτα, ο δρόμος είχε στενέψει. Δεν υπήρχαν φώτα και η ασφαλτος, σε πολλά κομμάτια του οδοστρώματος, ήταν κατεστραμμένη. Τα τραντάγματα από τις αναταράξεις, μαζί με την ένταση όσων συνέβαιναν, προκαλούσαν στον Βασίλη αναγούλα. Σταμάτησαν ακριβώς επάνω σε ένα μικρό γεφυράκι. Αν και ήταν καλοκαίρι, τα χόρτα εί-

χαν υψωθεί αφύσικα γύρω του. Κάτω από τη στενή και σχεδόν ετοιμόρροπη γέφυρα, περνούσε ένα δύσοσμο ρέμα, ποτισμένο με τα λύματα κάποιας εργοστασιακής μονάδας στην περιοχή. Ο Δάνης, χωρίς να χρονοτριβεί, πήρε το σώμα της Σοφίας για άλλη μια φορά επάνω του και το έριξε στα βρομόνερα. Ένας δυνατός ήχος παφλασμού επισφράγιζε πως πράγματι το κουφάρι της νεαρής κοπέλας είχε καταλήξει μαζί με τα απόβλητα. Ο Βασίλης έμεινε καθισμένος στη θέση του συνοδηγού, σχεδόν ανήμπορος να αντιδράσει. Μόνο κοιτούσε τη μορφή του στον καθρέφτη. Λίγο αργότερα, το πράσινο Φορντ χανόταν μέσα από τον χωματόδρομο, με κατεύθυνση πλέον προς την πόλη.

Τι συμβαίνει πίσω από την κλειστή πόρτα;

Πέντε ήρωες που το συρματοπλέγμα γύρω από τους τοίχους του ορφανοτροφείου σφράγισε ερμητικά τα όνειρά τους. Ένας όρκος, να μη γίνουν τροφή στους λύκους, δένει τις ζωές τους και γίνεται η δύναμη να επιβιώσουν.

Ο Στέλιος πιέζει ακόμη το σημάδι κάτω από το μάτι, κάθε φορά που κλειδώνει τη γυναίκα του στο σπίτι. Ο Βασίλης γίνεται η σκιά της Σοφίας, από τη μέρα που της παρέδωσε εκείνο το δέμα. Η Άννυ χάνεται στην οδό Φυλής πάνω στη μεγάλου κυβισμού μηχανή της. Ο Σταύρος αντιμετωπίζει τον εφιάλτη των παιδικών του χρόνων. Και η Ειρήνη κρατά στα χέρια της το κλειδί για να τα χτίσει όλα από την αρχή.

Τα εγκλήματα πίσω από τις κλειστές πόρτες χαράζουν τον δρόμο της ενηλικίωσής τους και καθορίζουν την πορεία τους. Θα καταφέρουν να ξεφύγουν; Κι όταν η πόρτα ανοίξει, θα είναι έτοιμοι να δραπετεύσουν;

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ. ΣΗΖ.: 26844